

זיו ההיכל

יוצא לאור ע"י
מרכז היכל הקודש
הסידי ברסלב

בנשיאות
נ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א
וויליאמסבורג יע"א
287 העיווארד סט.

חודש סיון תשע"ג לפ"ק
הדלקת הנרות ערב שבתות 7:50 מוצאי יו"ט 9:20

במשנתו של רבינו הקדוש והמורא מוהר"ן מברסלב ז"ע

אקדמות

מעלת השיר

שבח את אקדמות מאד מאד. ואמר: שישראל מחמת שהם משוקעים ורגלים כל כך בטוב, על כן אין מרגישין כל כך את שבח מעלת גדולת השבח הקדוש הזה של אקדמות שאומרים בשבועות. ואמר: מי שידע מעלת השיר של אקדמות עם הניגון שלו כמו שרגלין העולם לומר אותו בניגון הידוע, הוא דבר נפלא וחיזוש גדול מאד. והתחיל לומר קצת איזה תיבות מאקדמות עם הנגון. ואמר שאקדמות הוא שיר של חשק (עין בספר סיפורי מעשיות בהמעשה של הבערגיר שם מדבר משיר של חשק). כל זה ספר בשבועות אחר תפלת שחרית בבוקר השכם כנהוג בשבועות, והיה יושב אצל הסעודה של מאכלי חלב. וכבר התפללו בבית הכנסת פעם שני, ווימר החזן אקדמות, ואז דיבר עמנו ממעלת השיר הקדוש הזה והפליג במעלתו מאד. (שיחות ה"רן סימן רנ"ו)

מאכלי חלב

טעם נפלא לאכילת מאכלי חלב בשבועות
הנה בקבלת התורה נעשינו כבריה חדשה ממש, וכתינוק שנולד דמי, ועיקר מאכל התינוק הוא רק חלב, כי אי אפשר לתת בשיר לתינוק לאכול, רק מאכלי חלב, וזה רמז גדול למידת ההתחדשות, שאדם יהיה תמיד בעיניו כבריה חדשה, וכמו שאומר דוד המלך עליו השלום (תהילים קלא, ב): "כגמול עלי אימו כגמול עלי נפשי"; הינו כתינוק שנולד, שכל חיותו היא מחלב. דורשי רשומות אמרו (עין 'דרשות חתם סופר' לשבועות דף רפח ע"ב): "מנחה חדשה לה' בשבועותיכם (במדבר כח, כו): ראשי תבות 'מחלב'; רמז למאכלי חלב בשבועות, 'מנחה חדשה' דיקא, המרמזת על מדת ההתחדשות, שצריכים לעשות התחלה חדשה בלימוד התורה, ואפילו אם לא למד עד עכשו, יקבל על עצמו מהיום והלאה להתמיד בתורה בכל יום שיעורין כסדרן; מקרא, משנה, גמרא, מדרש. ואז בכוח חג השבועות יקבל כוח גדול לכבוש את יצרו, ולהתמיד מאוד בתורה, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א'): חלב ראשי תבות (תהילים קט, כב): ליבי ח'לל ב'קרבי. כי כשאדם מרגיל עצמו להיות כבריה חדשה בכל עת, והוא בעיניו כתינוק שנולד דמי, הצריך לניוק חלב, בזה הורג היצר הרע שלו לגמרי, ונתקים בו ליבי ח'לל ב'קרבי. ולכן מתג השבועות נמשך כוח מיוחד לאדם ללמוד תורה כל השנה כולה באהבה ובחשק גדול, ואשרי מי שעושה בה התחלה חדשה, כי יזכה בכוח חג השבועות להתמיד בתורה כל השנה כולה. (תוך הנחל לשבועות)

זיו המועדים

חג השבועות

קבלת התורה

שמחה והתחדשות לקבלת התורה

מנהג העולם לשמוח מאוד ביום שמחת תורה, ולעשות הקפות וריקודים רבים עם ספר התורה, כי אז מסימים את פרשת 'וזאת הברכה', והיא שמחה לגומרה של תורה. ובאמת ראוי לנהוג אותה שמחה גם בחג השבועות - לא פחות ממנה! כי אי שקבלנו את

דבר בעתו

הקורא פסוק בזמנו מכי טובה לעולם (ספר המדות המתקת הדין אות ס') - [וציין הרב מטשערהין ז"ל סנהדרין קא.] -
א) להמתיק הדין תאמר הפרשה של י"א יריעות עיזים וקטורת וי"א ברכות שבירך משה את השבטים "ומרכבה של יחזקאל" (המתקת דין פ"ו) (הפטורה של יום א' שבועות)
ב) מי שמוחו מבולבל יהיה רגיל "בתפילת חבקוק הנביא" (דעת ב') (הפטורה של יום ב' שבועות)
ג) מי שקשה לו למצוא זוונו ורגיל את עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים.
ד) אמירת פרשת ציצית במסירות נפש וביראה גדולה גם הלבשת ערומים עי"ז זוכה לבנים זכרים. (בנים פ"ה) (פר' שלח)

סיפור ממוהר"ת ז"ל האיך ששמח שבועות עם הספר תורה

וכן היה אצל מוהר"ת ז"ל, שפעם בתג השבועות בעת פתיחת הארון, הוציא מוהר"ת ז"ל את ספר התורה מארון הקודש, ונכנס להתלהבות עצומה, ואמר בקול רם: "א נייע תורה, א נייע תורה" (תורה חדשה... תורה חדשה...). והתחיל לרקוד עם ספר התורה מסיבי לבימה בשמחה עצומה, כמו ביום שמחת תורה ממש, והתעוררו כל אנשי שלומנו מאוד. ולכן ראוי לכל אדם להתעורר בשמחה עצומה בחג השבועות, ולקבל על עצמו כל מיני קבלות טובות בענין לימוד התורה, ולא יניח העצבות אצלו כרגע, כי אפילו אם לא זכה עד עכשו ללימוד תורה כראוי, אבל מתג השבועות והלאה יכול לעשות התחלה חדשה, ולקבל התורה מחדש ממש.

בעיני נמי לכם - כי גם מהגשמיית נעשה תורה

השמחה של חג השבועות אינה רק שמחה רוחנית אלא גם שמחה גשמית, כי מיד שקיבלנו את התורה, אהנו יודעים איך להתנהג בכל מעשינו הגשמיים על פי התורה, ויכולים לקשר כל אכילתנו ושתינו ושנתנו וכל המשא ומתן שלנו אל התורה, כי התורה מאירה לנו למצא אלוקותו יתברך בתוך כל דבר ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה יד סימן ט): 'למה נקראת התורה אור, שהיא מאירה את האדם מה יעשה'. ולכן אע"פ שיש מחלוקת בגמרא (פסחים סח ע"ב) בין רבי אליעזר לרבי יהושע איך להתנהג בשמחת יו"ט, אם לעשות כולו לה' או כולו לכם, או חצי לה' וחצי לכם, אבל בחג השבועות כולם מודים שצריכין גם "לכם", ומה הטעם? כי הוא יום שנתנה בו תורה, עין שם בגמרא. ולכאורה ייפלא, אם זה יום שנתנה בו תורה, היה ראוי להקדיש כל היום כולו ללימוד התורה בלבד, ולא לעסוק בגשמיית כלל, אבל התרוץ הוא, שמיד שקיבלנו את התורה, אהנו יודעים איך להתנהג גם בכל מעשינו הגשמיים ע"פ התורה, ואז גם כל הגשמיית נעשית תורה, ולכן בודאי צריכים לשמוח גם בשמחה גשמית בחג השבועות, ולהתענג בכל מיני תענוג לכבוד קדושת החג.

ע"י שחוק בלימודי התורה הק' גם בחוץ - יזכור בהש"ת ויקדש עיניו

מתג השבועות יוצאת התחזקות עצומה לכל אדם איך להתנהג בכל עניניו, גם כשצריך לצאת לשוק ולעסוק במשא ומתן. כי התורה הקדושה שייכת לכל אדם ובכל זמן, ואפילו אם צריך לצאת לשוק ולעסוק במשא ומתן - גם שם יכול להיות דבוק אל תורה הקדושה, כי אם אינו יכול ללמוד או בעמקות ובעיון רב, אבל יכול ללמוד בדרך גירסא ואמירה בעלמא, ואם יחזיק בכיסו חומש קטן או ספר תהילים קטן או ספר משניות קטן, הרי יכול לחטוף בכל עת ובכל מקום כמה פסוקים חומש וכמה מזמורי תהילים וכמה פרקים משניות, אפילו באמצע השוק ממש, כגון כשצריך לחכות בתור בבאנק או באיזה חנות וכיוצא בזה, וזה ישמור אותו מכל הרע והקליפות הנמצאים במקומות אלו לרוב, כי בעל כרחו כל אדם מוכרח לצאת לפעמים לשוק לקנות דברים או לסדר

התורה בהר סיני, והיא שמחה גדולה להתחלת התורה. כי בחג השבועות אהנו מקבלים את התורה מחדש, ומצפים ומתפללים להקדוש ברוך הוא שנוכה מהיום והלאה לעשות התחלה חדשה וללמוד תורה הרבה. ולכן ראוי להגדיל השמחה אז מאוד, כי אפילו מי שלא זכה ללמוד עד עכשו, אבל מתג השבועות יכול לעשות התחלה חדשה, ולקבל על עצמו כל מיני קבלות טובות ללמוד הרבה תורה עד חג השבועות הבא. ולכן הוא יום שמחת תורה ממש, וראוי לשמוח בו הרבה.

חג השבועות הילולא קדישא של רבינו אור ישראל וקדושו מרנא הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו

סיפורים וד"ת המובאים בספרי רבינו'ל ותלמידיו הק'

ובמילים האלו נסתלק, ויצא לחוץ ועשה רעש, ובאו אנשים וקברוהו, והוא נשאר יתום בלי אב ואם אבל דברי אביו שדיבר עמו קודם הסתלקותו נחקקו היטב בלבו הצעיר ועשה אצלו רושם חזק והתחיל לדבר עמו ית', והי' הולך נע ונד קרוע ובלוע כי לא הי' לו מי שישגיח עליו, ובמקום שהי' ישן בלילה (באיזה ביהמ"ד) כבר לא הי' שם ביום, כי הלך מכפר לכפר ומעיר לעיר, ומטייל בשדות ויערות, אבל בדבר אחד הי' חזק מאד מאד, והוא לקיים צוואת מר אביו, לחקוק בדעתו שאין "שום" מציאות בלעדיו ית' כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, והוא צריך רק לדבר "עמו יתברך". וכן עשה וקיים זאת שנים רבות.

ויהי פעם אחת כשהלך ביער להתבודד, רצו מן השמים לנסותו ושלחו אליו את הסי' והתלכש בלבוש אדם ופתאום נראה אליו באמצע היער, והרים קולו עליו: "ווי האט נישט א קליין אינגאלע מורא צו זיין אליין אין וואלד?", וענה לו הבעש"ט: "מטאר נישט פאר קיינעם קיין מורא האבן נאר פאר השי"ת אליין", ואמר לו האיש: הלא כתוב (יהוה אלהיך) "עזב ד' את הארץ", ויהי בשמעו ויקח את מטתו שהי' לו בידו והכה בכה גדול על הארץ: "יתפרדו כל פועלי אָנן; יתפרדו כל פועלי אָנן; השי"ת איז אויף די גאנצע וועלט! מלא כל הארץ כבודו; השי"ת איז אויף די גאנצע וועלט! מלא כל הארץ כבודו; והורו ע"ז פעמים אין מספר, ותיכף ומיד נעלם האיש ממנו.

ורבינו'ל כששמע בקטנותו הצעיר כדברים האלה נתעורר ונתלהב לבבו מאד מאד בתשוקה גדולה להשי"ת, והתחיל בתשוקה עצומה ג"כ להרגיל א"ע בהנהגה קדושה הזו, והי' מחביא א"ע מכל העולם והתחיל לפרש שיהתו להשי"ת באידיש שרוצה לעבדו ית' וללמוד תורה ולקיים המצוות כראוי והי' מועיל ומתפלל כמה מענות ותחינות שיוכהו השי"ת לעבודתו, ואמר בפירושו (שבחי הר"ן י') שזה העיקר שהועיל לו לזכות למה שזכה.

ד - ובענין הנהגה קדושה הזו לגבי הבעש"ט איתא בליקו"מ ח"ב סי' ק' שהי' מוכיר כמה וכמה צדיקים מפורסמים אמיתים שכולם לא באו למדריגתם רק ע"י התבודדות ושיחה בינו לבין קונו (ובסי' כה תניינא כי הצדיקים בעצמם סיפרו כן) והוא דבר השווה לכל נפש, כי כולם יכולים לנהוג הנהגה זו וע"ז יבואו למעלה גדולה; ואמר: שמקמן ועד גדול אי אפשר להיות איש כשר באמת כי אם ע"י התבודדות ושיחה בינו לבין קונו.

ואמר: שזרע הבעש"ט רגילים בזה ביותר, כי הם מזרע דוד המלך ע"ה, וכל עסקו של דוד הי' ענין זה שהי' משבר לבו מאוד לפני השי"ת תמיד שזהו עיקר ספר תהלים שיסד כמבואר בליקו"מ ח"א סי' קנ"ו ובח"ב סי' ע"ג.

ותפס רבינו'ל פעם איש אחד פשוט מנכדי הבעש"ט ז"ל, ואמר: זה גם מפרש שיחתו בכל פעם לפני השי"ת בבכי גדולה!

ה - ולגבי מעלת "ווידוי דברים" סיפר רבינו'ל בהג' השבועות תקס"א מעשה זו (חיי"מ סי' נח) אחד מאנשי הבעש"ט הי' חולה ונחלש מאד מאד, ושלח שליח להבעש"ט לבקשו שיסע אליו ויהי בהגיעו ויספר לו באשר שזה האיש הוא חולה ומבקש שיסע הבעש"ט אליו, ונסע הבעש"ט אליו. בדרך שאף השליח: שמעתי מכם "שכשאדם עושה תשובה שלימה בוודאי לא ימות קודם זמנו", וזה האיש כמדומה שעשה תשובה שלימה באמת והוא איש כשר באמת ועדיין לא בא בימים כל כך ומפני מה לא יתרפא מחליו.

השיב הבעש"ט: אמת, כך אמרתי, ובוודאי כן הוא! וזה האיש ג"כ עשה תשובה שלימה על כל הטאיו, ומה שלא נתרפאו עדיין, הוא מחמת שלא התוודה הטאיו לפני צדיק אמיתי, וזה שאני נוסע אליו, בכדי שיתוודה, ובאם שיתוודה לפני תיכף יתרפא, ואם לא ירצה, תיכף יכבד חליו עליו, ויתחיל לצעוק אוי ואבוי על כל אבריו וימות, כי באמת בעולמות עליונים כבי"ד של מעלה אין עליו שום הטא ועבירה כלל, כי עשה תשובה שלימה על כל החטאים כמו שצריכים לעשות, ואחר הסתלקותו לא יהי' להקליפות והחיצונים שום אחיזה בו כי כבר תיקן כל מה שפגם, ואם יתוודה לפני אוי תיכף יתרפא, ואם לא יתוודה אזי יש עוד כח להחיצונים שינקמו בו בעוה"ז בכל גופו ואבריו עד שימות.

וכן הוה, הבעש"ט בא, ואמר לו ביה"ל: אמור מה שאתה יודע, והקב"ה יודע, ואני יודע ג"כ, היינו: שיתוודה לפני כל החטאים ואמר לו כך שלשה

רבינו'ל היה נכד הבעש"ט"ק כי אמו הצדיקת מרת פיגא ע"ה היתה בתו של הצדיקת מרת אדל ע"ה בתו של הבעש"ט"ק ז"ע.

רבינו'ל נולד במעיוכוז בבית הבעש"ט הקדוש ז"ע בהדרר שעבד עבודתו הקדושה, כי קודם הסתלקותו ציוה שבתו ימסר לבתו אדל ע"ה, כי בנו הצדיק הקדוש ר' צבי ז"ל הי' בעל נכסים ולא הי' צריך את הבית, והצדיקת מרת אדל מסרה הבית לבתה מרת פיגא ע"ה כי ב' בניה היו מנהיגי עדה והי' להם נכסים ולא היו צריכים את הבית הלא המה הצדיק הקדוש בעל דגל מחנה אפרים ז"ע והצדיק הקדוש רבי ר' ברוך ממעיוכוז ז"ע, וככה עבר הבית להצדיקת מרת פיגא ע"ה ולבעלה ר' שמחה ז"ל, נכד הצה"ק ר' נחמן הוראדענקא ז"ע ובבית זה נתגדל רבינו'ל בשנות צעירותו.

ב - בימים ההם היו רגילים תלמידי הבעש"ט"ק ותלמידי המגיד ממעזריטש ז"ע לנסוע ולבא להשתטח על ציון הבעש"ט"ק, ואכנסיתם הי' בבית הבעש"ט"ק שהי' שייך עכשו לר' שמחה - וכדרכם של צדיקים ובפרט צדיקים כאלו תלמידי הבעש"ט"ק והמגיד (ג"ב בחיי"מ סי' של"ז מענין עד כמה מועיל להרב האמת עובדות דקדושה של התלמידים איתא: "וכי יש חידוש שוב על הבעש"ט ז"ל שהשיג השגות כאלו מאחר שהיו לו תלמידים גדולים וצדיקים כאלה שעשו עובדות גדולות כאלה" וכי"ב בסי' קס"ב מענין ה"שישים גבורים" שהי' לאיתן אדונינו הבעש"ט ז"ע, וענין "השגות כאלו" של הבעש"ט"ק מובא בסי' ר"פ כי מרן הבעש"ט גילה חדשות בעולם מה שלא נתגלה בעולם - יכולים לשער מרחוק עוצם הפלגת קדושתם ומעלתם של התלמידים לאין ערוך) הי' עיקר שיחתם בתורה ועבודת השי"ת - ורבינו'ל בהיותו עדיין קטן מאוד כבן שלש וארבע הי' רגיל לעמוד סמוך לשולחנם ולשמוע מה הם מדברים - והוא קלט בעצמו כל שיח והגה היוצא מפיחם ונחקק בלבו ודעתו, ולבו הי' מתלהב לעשות גם כן כמותם ולהרגיל א"ע לילך בדרכם הקדושה.

ובליקו"מ ח"א סי' רמ"ה איתא: שסיפורי מעשיות מצדיקים הוא דבר גדול מאוד כי ע"ז נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשי"ת בחשק נמרץ מאד, ובסי' רל"ד כי מועיל לטהרת המחשבה ולהגדיל המוחין להמתיק דינים ולהנצל מצרות, אבל צריך לידע איך לספר, ואיזו מעשיות, ובפנים מבואר איך כל אחד יכול לזכות לזה.

ואיתא ע"ז בשיחת הר"ן סי' קל"ח: אשר רבינו הק' אמר ע"ז שהוא בעצמו עיקר התעוררותו לעבודת השי"ת באמת הי' ע"י סיפורי מעשיות מצדיקים עד שזכה למה שזכה (כמובא בשבחי הר"ן) עד כמה נכנסו המעשיות בלבו כאש להבת להתעקש בעבודת השי"ת ולהתייגע בתורה ובזיכוך המדות וכל דבר ודבר שרצה לעשות בעבודת ד' הי' קשה עליו בכל מיני כבידות שבעולם כמובא שם בפירוט הי' קל לגבי לימודיו והן לגבי כל מדה ומדה, ולא הי' לו כלל לצי' לדבר ומוי שיהקו כמובא בליקו"מ ח"ב סי' מ"ח - אבל ההתעוררות וההתלהבות מהסיפורים והדיבורים ששמע מאלו הקדושים הצית והבעיר והלהיב לבבו ה' להתעקש ולבלי' להניח את מקומו עד שזכה למה שזכה!)

וכשנעשה בר מצוה הי' אצל דודו הקדוש הדגל מחנה אפרים וברכו ואמר לו קצת מוסר והתחזקות ממה שקיבל מזקיני הבעש"ט"ק ז"ע והיו הדיבורים יקרים בעיני רבינו'ל מאד מאד כמובא ש"ל רב.

ג - אחד מהסיפורים שזכה רבינו'ל לשמוע אז, הי' הסיפור של התחלת כניסת הבעש"ט"ק בעול עבודתו ית' עוד בהיותו ילד קטן כבן חמש.

והכי הוה מעשה: ידוע כי הבעש"ט"ק נולד לאביו ר' אליעזר כשהי' בן מאה שנים ולאמו מרת שרה ע"ה, וכשנולד נפטרה אמו, ובהגיעו לשנות חמש נחלש אביו מאד, ויקרא את בנו אליו ואמר לו בלשון צוואה: "ווי וויסען אז איך דארף יעצט אוועקגיין פון דער וועלט כדרך כל הארץ, ואלסט זיך פון גארנישט שרעקן מיין קינד! כי השי"ת מלא כל הארץ כבודו!

ותמיד תצייר בדעתך כי הוא יתברך עמך אתך ואצלך - ומה שאתה צריך אל תבקש משום נברא בעולם רק מהשי"ת, ומאחר שאין שום מציאות בלעדו ית' כלל תרגיל את עצמך לדבר עמו ית' בלשון שאתה רגיל בה ותמיד תלך רק עמו יתברך".

אזיה ענין, כגון ללכת לבאנק או לדואר וכיוצא בזה, והינה כשאינו חזק בלימוד התורה גם בדרך גירסא ואמירה בעלמא, אזי אין עימו לוייה של תורה, והוא עלול להיכשל בהסתכלויות אסורות, ולהיות מושפע מכל הרע והקליפות המסתובבות בחוץ, רחמנא ליצולן, אבל כשרגיל לומר הרבה פסוקי חומש ומומורי תהילים ופרקים משניות, ותמיד יש עימו לוייה של תורה, כי מחזיק בכיסו משניות קטן או תהילים קטן או חומש קטן - זה שומר אותו מכל רע, וכל מקום שהולך ביתו עימו, שאפילו באמצע השוק דומה לו כאילו יושב בבית המדרש.

זיו המועדים

חג השבועות

להתקרב להשי"ת ולעבדו באמת **"ועיקר המעלה הגדולה ביותר של נתינת התורה הוא שעל ידי התורה גם הפחות שבפחותים יכול להתקרב להשי"ת ממקום שהוא כנ"ל וכל ישראל זוכים להתקרב אליו ע"י התורה הקדושה"**. ואע"פ שבודאי להגדולים במעלה הוא גם כן זכות גדול נתינת התורה הקדושה בבחינת ישמע חכם ויוסיף לקח וכו' אע"פ כן עיקר החמלה והחסד של השי"ת אשר נתן את התורה הקדושה הוא בבחינה הנ"ל שהתורה היא דרך כבושה שעל

ידה יכול להתקרב אפלו הפחות שבפחותים ממקום שהוא להשי"ת. ומאחר שהשי"ת עמהם תמיד ע"י התורה הקדושה שהוא אחדותו יתברך על כן לעולם אין כח בהקללה לחול עליהם ח"ו.

(ליקוטי הלכות ה' חכירת וקבלנות הל' ב' אות י"ב)

חודש סיון הוא התחלת בנין בית הנצחי

ראוי לאדם לחשוב היטב בימי חודש סיון, על בנין ביתו, הינו ביתו הנצחי לעולם הבא, ושיהיה ביתו מלא וגדוש עם כל מיני לימודי התורה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קכ ע"א) על הפסוק (ישעיה ג, ז): "ובבית"י אין לחם ואין שמלה - שאין בידי לא מקרא ולא משנה ולא גמרא, כי אז הומן מסוגל מאוד לעסוק בבנין ביתו הנצחי, ולמלאות אותו עם כל טוב אמיתי ונצחי, וכמבואר בדברי רבנו ד"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רסו), סיון ראשי תבות (בראשית לג, ז): "וייעקב נסע ס'כותה ויבין לו בית". כי אז בומן קבלת התורה, יורדים כוחות מיוחדים לכל אחד מיישראל להתגבר בבנין ביתו הנצחי, ולהצליח ברכושו הרוחני לחיי עולם הבא, וב"ת ראשי תבות ב'בבלי ירושלמי תוספתא, כי על ידי שלושה לימודים אלו, שהם יסוד הגמרא ותורה שבעל פה, יש לאדם בית נפלא בעולם העליון, וזה יהיה חלקו וגורלו לעד לצנח נצחים.

ודרכו של מוהר"א ש"שליט"א לעורר תלמידי "היכל הקודש" בימים הסמוכים לחג השבועות, שיחדשו עצמם בלימוד חמשה עשר שיעורים שתיקן מאז ומקדם לתלמידי "מתיבתא היכל הקודש", שהם: (1) חומש ורש"י עם התרגום מפרשת השבוע. (2) תנ"ך. (3) משניות. (4) תלמוד בבלי. (5) תלמוד ירושלמי. (6) תוספתא. (7) מדרש רבה. (8) מדרש תנחומא. (9) רמב"ם. (10) טור. (11) שולחן ערוך. (12) זוהר הקדוש. (13) תיקוני זוהר. (14) ליקוטי מוהר"ן. (15) ליקוטי הלכות.

וחמישה עשר השיעורים אלו הם "החומש והמעשר" שלנו - שאנחנו נוטנים צדקה כביכול אליו יתברך, כי יש עשירים שנותנים צדקה מממונם ביד רחבה, חומש ומעשר מכל רכושם, וכמו כן יש לומדי תורה שנותנים צדקה ביד רחבה על ידי לימודם, שזה נחשב כמו צדקה, וכמו שאמר שמעון בן שטח לינאי המלך (ירושלמי ברכות נד ע"א): "את מממונך ואנא מן אורייתך" (אתה מכספך ואני מתורתך), דכתיב (קהלת ז, יב): "כי בצל החכמה בצל הכסף" - שהשוה שמעון בן שטח לימוד תורתו, אל הצדקה שנתן ינאי המלך שבביל הקרבות של הנוירים, ע"ש, נמצא שלימוד התורה נחשב כמו צדקה, וא"כ יכולים לקיים על ידי לימוד חמשה עשר שיעורים, ענין של "חומש ומעשר" ממש.

(אמרי מוהר"א ש"שבועות)

*

ע"י לימוד התורה יכול כ"א להתקרב להשי"ת ע"י התורה הקדושה שהמשיך משה לישראל, ע"י זה, ישראל מקושרים לעולם בו יתברך, כי אפילו פושעי ישראל מלאים מצות כרומן, "ותורת ה' תמימה משיבת נפש" מדרכי מיתה לדרכי חיים, כי התורה "מחכימת פת". ואפילו מי שנפל למקום שנפל והוא רחוק מאד מהשי"ת ע"י מעשיו הרעים, אעפ"כ יכול להתקרב להשי"ת בקל, ע"י לימוד התורה הקדושה כי התורה הקדושה יורדת אפילו למי שהוא בעמקי הקליפות בשאלו תחתיות ח"ו ומעוררת אותו ומקרבת אותו להשי"ת, כי אורייתא מכרות תמיד עד מתי פתיים תאהבו פתי וכו'.

אפי' טמא וחוטא אם לימוד תורה - התורה ירד למקום שהם שם ויקרב אותם לה'

והכלל שהתורה הקדושה היא יורדת אפילו בעמקי תהום לעורר אפילו את הפחות שבפחותים, להשי"ת. וע"י עסק התורה יכולין להתקרב להשי"ת אפילו משאלו תחתיות ח"ו וכמו שאמרו חז"ל אין דברי תורה מקבלין טמאה ועל כן אפילו הזבין והמצורעים וכו' עוסקין בתורה וכו' זה רמז שאפילו אלו שהם בסטרא דמסאבותא. גם הם צריכין לעסוק בתורה כי התורה תקרב גם אותם להשי"ת כמו שכתוב והסתרתיו פני וכו' ועתה השירה הזאת לפנינו וכו' כי לא תשכח מפני זרעו. היינו שאפילו כשישראל הם חוטאים ח"ו וע"י זה היו מתרחקים מהשי"ת בבחינת הסתרת פנים ח"ו אבל התורה תקרב אותם, אפילו בעת שהם נזופים ורחוקים ח"ו מצד מעשיהם אעפ"כ התורה תרד עמהם למקום שהם שם, וממקום שהם תקרב אותם להשי"ת ותחזירם בתשובה וכו' אפילו כשאתה שוכב בסטרא דמותא ח"ו גם אז התורה תשמר עליך ותקרב אותך להשי"ת כנ"ל וכמבואר (בליקוטי סימן יא) שעי' דברי התורה יכולין לצאת ממדרגה פחותה ושפלה למדרגה גבוהה מאד כי דבורי התורה מאירין לו וכו' ע"ש.

מיום קבלת התורה אין שום הרחקה לישראל מהקב"ה

נמצא שמיים שזכינו בחמלת ה' לקבל את התורה ע"י משה רבינו עליו השלום מיום ההוא אין שום הרחקה לישראל מהקדוש ברוך הוא לעולם כי תמיד הם סמוכים להשי"ת ע"י התורה שיוורת ועולה עמהם כנ"ל וזהו עיקר נתינת התורה לישראל. כי גם קדם נתינת התורה היו הצדיקים הגדולים במעלה עובדים השי"ת במדרגה גבוהה מאד כגון האבות וכו' ומה שהיה הוא שיהיה ובודאי גם עכשיו יש צדיקים גדולים במעלה בכל דור בחינת בני עליה שאפילו אם לא נתנה תורה היו גם כן יכולים

פעמים, ולא רצה לומר, ותיכף התחיל לצעוק הוי ואבוי על גודל כאב כל אבריו וצעק בתמרורים כפרוטרוש על כאב כל אבר ואיבר מאבריו כי התחילו להשבר שקורין "ברעקין" העצמות של כל אבר ואיבר, וצעק כך אזיה זמן מתוך חלו עד שנפטר, וכמו שאמר הבעש"ט ק"ז ע"כ הסיפור.

וע"ז אמר רבינו"ל התורה "אנכי" ליקו"מ ד"א ה"א ה"ד ממעלת "זוידוי דברים" שאז העונות יוצאים מהעצמות וזוכה לדרך ישרה ולהדבק באורו האין סוף ית' כמובא בפנים, אשרי שיאהז בהז.

ו- בס' בעש"ט עה"ת ואתהנן ס' ח"י מביא מהם' כתר שם טוב ס' תכ"ג וז"ל: והזהיר מאד ללמוד ד' חלקי שולחן ערוך בלי שום פירוש וללמוד עם הקטנים וכו"ש הגדולים, כי מחמת מניעות לימוד זה, התורה משתכחה מישראל, כי אם כשירצה לפסוק דין אזי יעיין היטב כמפרשים" ע"כ, פ"י היינו להיות רגיל מאד בלימוד מחבר רמ"א כסדרך, נהוין ממה שלומדים עם הנו"כ להיות ההלכה מכוררת, וגם כשצריכים לידע למעשה בוודאי יש ללמוד בפוסקים על בורין.

ואיתא בשיחות הר"ן ס' כ"ט וז"ל: אמר שכל איש ישראל מחוייב ללמוד בכל יום ויום לכה"פ סעיף בשו"ע ולא יעבור, וללמוד כסדרך, וכשיגמור יתחיל עוה"פ, וככה יתנהג כל ימי חייו, ובאם הוא אנוס ואין לו פנאי ללמוד עכ"פ איזה סעיף שו"ע באיזה מקום שהוא אפילו שלא במקומו שהוא עומד עתה בשו"ע.

והוא תיקון גדול מאוד, כי ע"י שמברר הכשר והפסול וכו' ע"ז נתברר ונפרש הטוב מן הרע ובליקוטי עצות (תלמוד תורה מ"ח) שעי"ז זוכה לאמונה ברורה ומזוככת, ונפתחים לו שערי השכ"י וזוכה להתפלא כראוי בכל לבבו באמת.

איתא בליקוטי הלכות (הל' פסח ה' ד, ג) שמעתי מרבינו זצ"ל אשר פסקי הלכות הוא עיקר תיקון המא אדם הראשון והם כלל כל התיקונים של כל החמאים! והם בח"י שעשוע עוה"ב!

אשרי הזוכה להרגיל א"ע בהנהגה הקדושה הזו חק ולא יעבור להיות חזק בכל יום עכ"פ בסעיף שו"ע מחבר רמ"א כסדרך כי אז התורה יתקיים בידו ויטוהר ויוכך לגמרי, אשרי לו!

ז- מרגל"א בפומייהו דאנ"ש לחזור על המובא בספה"ק נוצר חסד פ"ד סוף משנה ה' על משאחז"ל באבות דר' נתן פכ"ו (סוף בריי"ג) וז"ל: הש"ם של מרן הריב"ש זצ"ל הי מלא שריטות שהתחיל ממקום שפסק" עכ"ל, היינו שהי' לומד כסדרך דייקא, ועשה שריטה לסמן על הדף במקום שעומד שם, ואח"כ המשיך ללמוד משם ואילך, כמו שהפליגו חכמינו בברייתא שם.

ומבואר ביותר בשיחות הר"ן ס' ע"ו, ללמוד הספר או הפוסק שלומד כסדר מראשו לסופו, ואח"כ יתחיל פעם שני ויגמור אותו כולו וכן פעם אחר פעם, ולבלי לדקדק הרבה בלימודו, ולבלי א"ע מענין לענין רק יראה להבין הדבר בפשימות במקומו, ולפעמים כשאינו מביין דבר אחד אל יעמוד הרבה שם, רק ילמוד להלך, ולעת עתה יניח הענין, ומה שלא יבין יתכף יבין אה"כ, כי מעלת ריבוי הלימוד עולה על הכל כי ע"ז יזכה ללמוד הרבה, וגם יזכה להבין הדברים יותר מאם הי' לומד בדקדוק גדול כי זה מבלי מאד מן הלימוד (ובפנים מבוארים הדברים יותר, גם מבואר שם שיש לקבוע גם שיעור בעיון, גם מבואר שם ממעלת אמירת וגירסת התורה שיקדשהו ויכניסו במאור התורה).

התחזקות

(פון ספר אשר בנחל, אידיש)

הרה"ק ר' אייזיק'ל מזידיטשוב - מ' סיון
 עס ווערט דערציילט אז עס איז אמאל געקומען
 א גרויסער צדיק צום רבי אייזיק'ל זידיטשובער
 זי"ע און האט אים פארגעהאלטן, "פארנוואס גייסט
 איינערע חסידים מיט טערקישע טליתים און מיט
 זילבערנע עטרות, וואס דאס ווייזט א גרויסע רחבות
 און א ישות? ביי אונז האט מען אויסגעלערנט די
 תלמידים זאלן גיין מיט א פשוטע טלית, מיר זענען
 גארנישט מיט נישט". האט דער הייליגער רבי
 אייזיק'ל זידיטשובער זי"ע געענטפערט שארף,
 "איך האב אויסגעלערנט מינע תלמידים אז א
 יעדער איינער פון זיי איז גאלד, אבער דער חבר איז
 גין גאלד", דאס הייסט העכער ווי גאלד - דערפאר
 גייט יעדער איינער אָנגעטון מיט א טערקישע
 טלית מיט א געפלאכטענע זילבערנע עטרה, ווייל
 יעדער איינער ווייסט אז ער איז חשוב ביים בורא
 כל עולמים, אבער איר לייגט אריין אין איינער
 תלמידים זיי זאלן וויסן אז זיי זענען גארנישט,
 לערנען זיי דעם צווייטן אז יעדער איז גארנישט מיט
 נישט", - דאס הייסט אז איך בין נישט איז דער
 חבר גארנישט מיט נישט, און דא איז דער טעות.
 אידן דארפן זיך מתוק ויין איינער דעם אנדערן, מען
 דארף טרעפן ביי יעדן איינעם א גוטע פינטעלע,
 ווי דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט (ליקוטי
 מוה"ר'ן חלק א' סימן רפ"ב) אז מען דארף נאכזוכן
 ביי יעדן איינעם א נקודה טובה יעדער איינער האט
 ביי זיך א גוטן פינטעלע, און מיט דעם קען מען
 דאווענען, און מתנה זיין זיך און מתוק זיין זיך. אז
 וואויל איז איינער וואס איז מתוק דעם צווייטן און
 צעברעכט נישט דעם צווייטן.

זי"ע האט געזאגט (חיי מוה"ר'ן סימן תתקנ"ג) דער
 בעל שם הקדוש זי"ע איז געווען א רבי אין אלפים
 ורבבות עולמות; און פונדעסטוועגן זאל ער זאגן
 אזא דיבור פאר אן אייניקל אז ער האט מורא אז ער
 זאל נישט אריינפאלן אין ישות וגיאות, וואס קענען
 מיר זאגן? מיר זענען צעבראכענע נשמות, מיר
 זענען גארנישט מיט נישט, און מיר דארפן אסאך
 הארעווען ארויסצוגיין פון אונזערע גראבע תאוות
 וואס דאס ברענגט צו אונז גיאות מיט ישות וכי' וכי'.
 איבער דעם איז א גרויסע זאך אז עס קומען זיך
 צעזאם אידן און זיי העלפן זיך איינער דעם אנדערן
 ארויס, יעדער איינער איז זיך מתוק פון א צווייטן,
 דאס איז דער עיקר, יעדער איינער זאל זיך שטארקן
 פון דעם צווייטן, נישט ער זאל שטארקן יענעם און
 זאגן "דו טו אזוי, און דו טו אזוי", ניין, "איך וועל
 נעמען התחזקות פון דיר", און יעדער איינער וועט
 זאגן "איך וועל נעמען התחזקות פון דיר", וואס דאס
 איז זימקבלין דין מן דיון, מען דארף מקבל זיין פון
 דעם אנדערן, און דאס איז די העכסטע מדריגה
 ווען א מענטש איז זיך מתוק פון א צווייטן, יעדער
 איד האט א נקודה וואס דער צווייטער האט נישט,
 און מען דארף קוקן אויף דעם צווייטן'ס נקודה, און
 זיך אפאלערענען ווי אזוי מען קען זיך מתוק זיין, וואס
 דאס איז דער פשוט פון פסוק "קנאת סופרים תרבה
 חכמה", מען דארף קוקן ווי יעדער איז זיך מתוק מיט
 זיין נקודה וועל איך זיך קענען מתוק זיין מיט מיין
 נקודה. נישט מקנא זיין יענעם וכי', ווארום קנאה איז
 דאך א שלעכטע מדה, נאר א מענטש דארף זיך
 אפאלערענען פון יענעם ווי אזוי ער איז זיך מתוק, אזוי
 זאל איך זיך מתוק זיין.

בעל שם טוב - נאציניט שבעות
 דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר'ן חלק א'
 סימן נ"ב) אז א מענטש דארף בעטן דעם אייבערשטן
 צו צעברעכן איין מדה רעה און נאכדעם נאך א מדה
 רעה און נאכדעם נאך א מדה רעה, ביי ער וועט
 שוין צעברעכן אלע מדות רעות, וועט נאך בלייבן
 דאס ישות וגיאות, וואס אויף דעם דארף מען אסאך
 ארבעטן און הארעווען ארויסרייסן פון זיך דעם ישות
 וגיאות. און ס'גייט נישט אזוי גרינג, ווי די בעל שם
 טוב הקדוש זי"ע האט געזאגט, אז אויף דעם דארף
 מען בעטן ביי צו די לעצטע מינוט. און ווי צדיקים
 זאגן אז די נשמה פון דעם בעל שם טוב הקדוש זי"ע
 איז ארויסגעגאנגען מיט דעם פסוק "אל תבואני
 הגל גאדה", דאס הייסט אז ביי צום לעצטן אטעם
 דארף א מענטש בעטן אז עס זאל נישט אריינגיין
 אין אים קיין שום ישות. און ווי באוואוסט האט
 דערציילט דער הייליגער "דגל מחנה אפרים" וואס
 ער איז געווען אן אייניקל פון בעל שם הקדוש זי"ע,
 אז ער איז געזעצן אלץ קליין קינד אויפן שוים פון
 דעם גרויסן זיידן, האט זיך אנגערופן דער בעל שם
 הקדוש זי"ע, "דא זיצט א איד וואס ער הערט תורה
 לא מפי מלאך ולא מפי שרף אלא מפי הקדוש ברוך
 הוא בעצמו, און ער האט מורא יעדע מינוט אז ער
 זאל נישט אראפפאלן בנקבא דתהומא רבא דורף
 ישות". שטעלט זיך פאר וואס דאס הייסט דער בעל
 שם טוב הקדוש זי"ע איז געווען אויסגעטון אינגאנצן
 פון אלעם, פונדעסטוועגן האט ער מורא געהאט
 טאמער טאמער וועט אריינגיין אין אים עפעס ישות.
 האבן מיר דען אן השגה אין די ווערטער? האבן מיר
 דען אן השגה וואס דאס מיינט? דער הייליגער רבי

חג השבועות הילולא קדישא של רבינו אורי ישראל וקדושו מרנא הבעל שם טוב הקדוש וכותו יגן עלינו

הבעשט'ה'ק להצלחת הילד הוא רביז'ל, והי' מביאתו בעריסה (ווינאע) ופירשה שיחתה להש"ת מאד שיוכה להצלחה, ורביז'ל הי' מחזיק לה טובה, ולכן ביקש שיוכרוהו בשמה "רבינו נחמן בן פינא"!
 גם רביז'ל בצעירותו - כשנתגדל במעוזיכוז - הי' מתנפל לפני הש"ת על קבר הבעשט'ה'ק זי"ע שיוכה להתקרב להש"ת.
 וכשנשא אשה, והי' שם בשכינות ציון הח'ק ר' ישעי' מאנוב זי"ע (מגדולי תלמידי הבעשט'ה'ק זי"ע) הלך על קברו הק' והי' עושה אותו שליח להודיע להבעשט'ה'ק זי"ע את בקשותיו.
 אשרי הזוכה להיות על ציונו הקדוש במעוזיכוז, כי שם יש אור הנח והוד, ומסוגל מאוד להזכיר א"ע כי הוא מורע ישראל, כביכול ממהשבתא דקוב"ה, ולמה יהי נפול כל כך? ושם מסוגל מאד שיקח א"ע בידיו (זיך נעמען און די הענט אריין) ולזכות לתשובה ולהזור לשרושו!
 תורתו מנן לנו היא מאירת עינינו כפי שנשאר בספרי תלמידיו הק' לדורותיהם:
 זכותו יגן עלינו והוא ימליץ טוב בעדינו להוושע בתשועת עולמים.

אשרי הזוכה לילך בדרך הקודש הזה לקבוע שיעורין כסדרן בתנ"ך במשניות בגמרא במדרש ובשו"ע, איש כפי מהללו, ללמוד בהיות ובאהבה, ולהכניס מוחו בלימודו, הן מי שזוכה לדיבור המאור בתורה (ח"א סי' י"א), והן למי שזוכה להבין במקומו, והן מי שזוכה ללמוד "דיבור בלא דעה" (ליקו"מ ח"א סי' ע"ד), כי ע"י שיהי' קבוע בתורה הקדושה כסדרן, התורה תטהרנו מכל סיג ופגם, והתורה תנחהו בדרך ישרה, אשרי הזוכה להיכנס כביכול בתוך חכמתו יתברך ומתענג בנועם זיו שכנית עוזו יתברך!
 ח- רביז'ל גילה בליקו"מ ח"א סי' ר"ז סוד נורא מענין הסתלקות הבעשט'ה'ק. ואיתא בליקו"מ ח"ב סי' ק"ט: מענין קבר הבעש"ט שטוב מאד להיות שם על קברו, ומקום גניזתו הק' הוא קדוש בקדושת ארץ ישראל ממש, והוא תיקון גדול לפנה"ב!
 וכן איתא בליקוטי הלכות (הלכ דם ג' ז'): העולם מספרין בשם הבעש"ט שאמר שפעל אצל הש"ת שמקום קבורתו הי' בחינת ארץ ישראל!
 ובליקוטי הלכות (קרהה וכתובת קעקע ג' ז'): מובא בשם הבעש"ט ז"ל שצוה לומר כמה מזמורי תהילים על קברי הצדיקים.
 וכבר ידוע אשר אמו הצדיקת מרת פינא ע"ה הרבתה להתפלל על ציון

להשיג הגליון ולהערות: בבית מדרשינו: 287 Heyward St.

הגליון נתנדב לזכות אשר זעליג בן אסתר וז' רבקה שנידל בת שרה יעזור הש"ת שיוכו לרב נחת מכל צאצאיהם ויהיה ביתם מלא מכל טוב